GERÇEKLER Postası

SİYASAL GAZETE

Âşık İHSANİ
Ayhan YETKİNER
Hâmit EREN
Naci SADULLAH
Prof. Cahit TANYOL
ESATOĞLU
Sabri SORAN
Ziya HANHAN
Oğuz KOYUTÜRK
ve başka imzalar...

D.İ.S.K. KURULDU

İşçilerin kendi ana işkollarında en güçlü sendikayı kurup, yaşatması sonucunda doğacak büyük güçbirliği insanın insan tarafından sömürümünün yerine, kardeşçe bir dayanışma içinde sosyal adalete uygun bir kalkınma ortamını gerçekleştirecektir. Böyle bir gelişme, bizim geri kalmış bir toplum olmaktan kurtulup ileri bir toplum hayatına kavuşmamızı sağlayacaktır.

Bu ardı arası kesilmeyen ilerleme ve gelişme, bilimi öncü sayarak, Anayasada yer alan köklü dönüşümleri yapma olanağını var ederek mümkün olacaktır. Üretim kuvvetlerinin çağdaş uygarlığa uygun seviyeye gelmesi ancak bizim Anayasaya sahip çıkmamızla sağlanacaktır.

O Anayasa ki herkesin kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez vazgeçilmez temel hak ve hürriyetleri olduğunu kabul etmiştir.

O Anayasa ki, çalışanlara yaptıkları işe uygun ve insanlık haysiyetine yaraşır bir hayat seviyesi sağlayacak adaletli bir ücret elde etmeleri için devlete gerekli tedbirleri alma görevi vermiştir.

İşte biz, devrimciliği; bugünkü tutucu, gerici ekonomik, sosyal ve politik ilişkilerin Anayasa uyarınca değiştirilmesi ve yukarıdan beri özetlediğimiz ilkelerin hayata uygulanması anlamına alıyoruz. Devrimcilik, hepimizin mülk sahibi olmasını ve uygarlık nimetlerinden eşitçe yararlanma olanağını sağlayacağı için bizim sendikacılık çalışmalarımızın özünü kapsayacaktır.

AYDINLIK YAYINEVİ
P. K. 1116
İSTANBUL

5. SAYI
100 KURUŞ

Nâzım Hikmet'in 28 Nisan Şiiri

AYDINLIĞIN içinden

Faşizmin Ayak Sesleri

1967 Türkiyesinde artık olayların hızı günlük gazetelerin sütunlarını dahi aşmakta; yarının mutlu Türkiye'si uğruna direnen emekçileri ve uyanık devrimci güçleri korkunç hızının sınavında eritmek istemektedir.

Bu hız, sadece siyasî - iktisadî iktidarı ellerinde bulunduranların *faşist yönetim* özentilerinin sonucu değildir. Tüm gerçekler, gizli - kapaklı işler, olaylar artık ortaya çıkmakta maskeler düşmekte; «ak koyunla kara koyun birbirinden ayrılmaktadır.

Atatürk sonrası tek parti yönetimi devrinde, saltanattan artakalan birtakım şeriat, mukaddesat sömürücülerinin kendilerine uygun ortamı bulduklarına inanmalarıyla başlayan önü alınamayan ve günümüze dek bazan gizliden gizliye bazan de açıkça sürdürülen bir akım var. Cahil halkı kolayca ardına takabilen bu akım, politikacıların da rağbet ettiği bir «oy kazanma» yöntemiyle iyiden iyiye beslendi, oysa, «oy» un ardındaki «çıkar sağlama» endişesi ve insanca sayamayacağımız yaşantılar, oy veren kişilerin beklediğinin tam tersine, burjuva özentisi yaşantılardır.

«Komünizm düşmanlığı» ise,bilinçli bir savaş olmaktan çok, çıkarları zedelenenlerin, zedeleneceklerin; faşizmin «geliyorum» dediği ve geldiği ülkelerde olageldiği gibi, haksız kişisel çıkarları sürdürmek için oynanan bir oyun olarak başladı. Kökü dışatdaki çıkar çevreleriyle işbirliğine girişen oy avcıları, özellikle 27 Mayıs devriminden ve 1961 Anayasasından buyana söylenilip yazıla gelen toplumcu fikirleri etkisiz bırakmak amacını güttüler. Toplumcu fikirleri savunan örgütler karşısında paniğe kapılıp çamur atma sindirme yöntemini denediler. Hiçbir taktik, tarihsel oluşum, bilim, mantık, sağduyu ve gerçekler karşısında beklenen amacı sağlayamadı; güneş balçıkla sıvanamadı.

Şimdi, şeriatçılıkla, mukaddesatçılıkla başlayıp «komünizm düşmanlığı» oyunuyla sürdürülen çirkin taktikletin başarısızlığı, bugüne dek denenmekle beraber hiçbir yarar sağlamayan *sindirme* ve *baskı* rejimini 27 Mayıs 1960 öncesinde uygulanmak istenen derekeye götürüyor.

Son ayın olayları, «geliyorum» diyen faşizmin ayak seslerini de getiriyor.

Öğretmenlere yapılan baskılara, ve daha genel olarak aydın kırımına, Tural'ın emirnamesine, ekonomik çöküntüye en önemlisi «Temel Hak ve Hürriyetleri Koruma Kanunu Tasarısı» na uzun uzun değinmeye sayfalarımız elvermedi. Burada çizmeye çalıştığımız genel panorama, «geliyorum» diyen faşizmle birlikte, çorap söküğü gibi gelişen olayların korkunç hızının oy veren kitleyi de etkileyeceğini göstermektedir.

Siyasî iktidarı ellerinde bulunduranlar sınavı kaybettiler artık.

Sınav sırası direnenlerde.
Sınav sırası emekçilerde.
Sınav sırası uyanık devrimci güçlerde.

Alpay Kabacalı

ATLI KARINCA

YOL YOLA

Yabancı dost, yerli düşman yürüdü..
Tepemize kol kola Ha. Kolkola..
Oturup durmanın zamanı değil,
Haber versin kulkula Ha kulkula..

Kazmalara küreklere değelim,
Vuruşalım, dağı taşı döğelim
Bu topraklar, bu yurt bizim diyelim.
Direnelim, Belbele Ha Belbele..

Çekelim keskince kılıcı kından,
Zalime gününü edelim zından,
Ben bir yandan, sen bir yandan, her yandan.
Verişelim elele Ha elele..

Ne ağa diyelim, ne de bir paşa,
Tutalım düşmanı çekelim taşa.
Biz yapalım, biz kalalım başbaşa..
Kardaş kardaş, yol yola Ha yolyola..

Âşık İhsanî

Dut Yemiş Bülbüller

1965 seçimlerinden önce AP. nin ateşli hatipleri her kürsünün arkasına geçip; her taşın üstüne çıkıp bar bar, avaz avaz bağırıyorlardı...

«— İşsizliğin önüne geçeceğiz!...»

«— Yoksulluğu, yeneceğiz!.»

« Pahalılığı ortadan kaldıracağız!...»

«— Sefaleti yok edeceğiz!..»

«— ....»

«— Affedersiniz dostlar... Bu işler mi halledildi, yoksa bülbüllerin sesleri mi kısıldı?.»

Ayhan YETKİNER

İşçiye Dönük Çabanın Mutlu Başlangıcı

D.İ.S.K. KURULDU

Osman S. AROLAT

Uy anam uy! Beni Zonguldak'ta kurşunladılar. Uy anam uy! Ben Mehmet Çabdar 60 kuruş isteğim için açtığım göğsümden vurdular beni. Hem de kardeşlerim vurdular beni.

Uy anam uy! Beni Paşabahçe grevinde dövdüler. Ne istediğimi bile bilmiyen polisler vurdular bana. Karımın ve çocuğumun nafakasını arttırmak için uğraşırken coplarını çekip vurdular. Uy anam uy!

Uy anam uy! Hendek'ten öte bir köyde, iki adam bizi aylarca parasızlıkla, açlıkla yanyana bıraktı. Gözden ve gönülden ırak yaşattı. Uy anam uy!

Uy anam uy! Kentin başına oylarımızla gelen yönetici, bizi işimizden kapı dışarı etti. Kentlere, başkentlere yürüdük. Çorum'dan İstanbul'a 726 km. yayan yapıldak yol aldık. Yine ellerimiz yine tencerelerimiz boş kaldı. Uy anam uy!

Uy anam uy! Pancar motor yürüyüşünde uy anam uy! Uy anam uy! Arçelik grevinde uy anam uy! Uy anam uy! Bütün lokavtlarda uy anam uy! Uy anam uy! Petrol boru hattında uy memleketim uy!

Son yılların işçi hareketleri ya yukarda sıraladıklarımız, ya da onlara benzer sonuçlara ulaşılan olaylar. Ve bu olaylar karşısında işçiden yana hiçbir uğraşı olmıyan bir Türk - İş vardı.

İŞÇİLERİ TEMSİL EDEMEYEN ÖRGÜT

Türk - İş bütçesinin % 33 nü kapsıyan dış yardımlarla bağımlıydı.

Türk - İş 700.000'i aşan üyesi işçilerle bağıntılarını yitirmişti.

Türk - İş 1979 yılına kadar eğitim programlarının düzenlenmesinde Amerika'lı uzmanların istekleri dışına çıkamıyacak şekilde bağımlıydı.

Türk - İş'in Amerika'lı uzmanları C. I. A. ajanlığıyla suç lansalar bile Türk - İş bağımlılıklarından ve yardımlarının kesilmesi korkusundan bunu örtbas etmekten başka çaba gösteremezdi.

Türk - İş'in sendika yöneticisi yetiştirmek için açtığı koleji tümüyle bağımlı ve tek yönlü bir öğretimin dışına çıkamazdı.

Velhasılı Türk İş Türk işçisinin dışında çoğunca kökü dışarda olan bağımlılığıyla üyelerine, dönük bir çabada bulunamaz duruma getirilmişti.

Bu durumda olan Türk - İş'in yöneticileri değişse ülkesinin işçisinin çıkarlarını herşeyin üstünde tutan kişiler başa gelse bile bağımlılıklarından dolayı işçiye dönük eylemde bulunması düşünülemezdi.

YENİ BİR BİRLEŞME

Bu nedenden devrimci sendikacılar yeni bir kuruluşa gerek sindiler. Ve gereksinmelerini bu 12 Şubat 1967 günü kurduklar D.İ.S.K. (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) ile gerçekleştirdiler. Disk'in kuruculuğunu Türkiye Maden - İş, Lâstik - İş, Basın - İş, Türkiye Gıda - İş ve Türk Maden - İş sendikaları yaptılar.

Amaçlarını şöyle açıkladılar: «Disk işçi sınıfının ekonomik, sosyal ve kültürel bakımdan kalkınması ve yücelmesi için, öncelikle, Türkiye'nin her bakımdan tam bağımsız olma-

(Devamı 13. sayfada)

Komünizm Ticareti

— Zamla halkın alınterinden alınan milyonlar kimlere yediriliyor?—

İstanbul İl Genel Meclisinin çeşitli ilçelerden gelen üyeleri vilâyetin alt katındaki ahırdan bozma izbe salonda toplanmışlar son seçimin 4 üncü yıl çalışmalarını yapıyorlardı...

Muhalefete mensup üyeler bir gün önce toplantı salonunu terk edince oturumda ekseriyet kalmamış AP. lilerin bütün gayretleri bir gün için boşa çıkmıştı. Bu günki toplantı için AP. gurubunun tombul ve cüsseli başkanı *Naci Onuk* bütün tedbirlerini almış, bir gün önce gelmeyen üyelere haberler salmış; hattâ resmî plâkalı daire arabalarını evlere göndererek o günkü oturumda arzı endam etmelerini sağlamıştı.

Günün önemli konusunu Derneklere yapılacak yardım meselesi teşkil etmekteydi.

İstanbul'da mevcut 6 bin küsur dernekten bir çoğu vilâyet bütçesinden yardım adı ile paralar dağıtıldığını haber aldıkça, yıllardan beri vilâyete baş vuruyor ve münasip miktarda hisselerine düşeni alıyordu.

İşin aslı ise 4 sene önceye dayanmaktaydı... İl meclisinin ikinci seçim dönemi ilk yılki çalışmalarında derneklere 500 bin lira para ayrılması üzerine CHP'li üyelerden ve gurup sözcülerinden gazeteci *Ayhan Yetkiner* söz almış; bütün üyeleri uyarmıştı... Ayhan Yetkiner Türkiye'de kurulu derneklerin iç yüzlerini çantasından çıkardığı gerçek belgelerle açıklıyor, bazı derneklerin çevirdiği dolapları mahkeme kararları ve gazete haberlerinden okuyordu. Ve «— Buçığrı açarsanız önümüzdeki yıllarda 6 bin dernek te karşımıza yardım istemeye gelecektir» diye haykırıyordu.

Gazeteci *Yetkiner* «— İğri minareleri doğrultma» gibi derneklere ve hiçbir fonksiyonu olmayan bazı kuruluşlara yapılacak yardımlar yerine İstanbul köylerine yol - okul - ışık götürülebileceğini söylüyor ve «— Bu fakir milletin parasını çarçur etmiyelim» diyordu.

Yetkiner'in konuşmasını sık sık kesen AP. lilerin «biz işimizi biliriz» gibi teraneleri arasında o yıl vilâyet bütçesinden yarım milyon lira dağıtılmış ve bu miktar her yıl biraz daha arttırılarak bu yıl 4 milyon 660 bin lira olarak meclise getirilmişti. Bu önemli mesele-

(Sayfayı çeviriniz)

nin ilk safhası böyle başlamıştı. Bu yıl ise hikâyenin devamını ANT dergisinin 6. sayısından özetleyllim:

Ayhan YETKİNER Komünizm ticaretinin içyüzünü açıkladı.

«İstanbul'un elektriksiz, yolsuz, susuz ve okulsuz köyleri dururken 5 milyon'a yakın paranın hebâ edilmesine hangi vicdan razı gelir? Komünizmle mücadele iskelet boğazını sıkan afişler asmakla olmaz. İktisadî durumu düzeltmekle, yoksulluğu yenmekle, sefaleti gidermekle olur.»

İstanbul İl Genel Meclisi'nin Şubat başında yapılan toplantısında vilâyet bütçesinin derneklere yardım fasl görüşülürken millet parasının komünizmll mücadele be mukaddesat ticareti yapan derneklere peşkeş çekilmesi karşısında, Ayhan Yetkiner yine böyle haykırıyordu.

358 derneğe tahsis edilen bu 4 milyon 660 bin liranın büyük kısmı sağcı kuruluşlara ve komünizmle mücadele cemiyetlerine verilmektedir. Bu derneklerden bazılarına verilen paralar şöyledir:

M. T. T. B.	80.000
İlim Yayma Cemiyeti Merkezi	10.000
İlim Yayma Cemiyeti Anadolu Şubesi	10.000
İstanbul Fetih Cemiyeti	15.000
Milliyetçiler Birliği Pendik Ocağı	3.000
İstinye Kuran Kursu Derneği	2.000
Üsküdar Komünizmle Mücadele Derneği Şubesi	7.500
Diğer İlçelerdeki Komünizmle Mücadele Derneği Şubeleri	7.500
Türkiye Hafız ve Mevlithanlar Cemiyeti	10.000

AP. li İl Genel Meclisi üyesi *Halide Ahıska*'nın başkanı bulunduğu Türk Anneler Derneği İstanbul Merkezi'ne de tam 100 bin lira verilmiştir.

Buna karşılık, sağcı kuruluşlara yüzbinlerce lira yardımda bulunulduğu halde devrimci kuruluşlara tek kuruş ayrılmamıştır. Meselâ Millî Türk Talebe Birliği'ne 80.000 lira verilmiş; Türkiye Millî Talebe Federasyonu'na hiç tahsis yapılmamıştır. Aynı şekilde komünizmle mücadele derneklerine binlerce lira dağıtılırken, aylarca önce müracaatta bulunan Halkevlerine de hiçbir tahsiste bulunulmamıştır.

Vali Poyraz'ın taraf tutar şekilde yönettiği oturum sonunda millet parasından 4 milyon 660 bin lira'yı sağcı derneklere peşkeş çeken bütçe AP. lilerin oylarıyla kabul edilmiştir.

Ve... anlaşılmıştır ki, Parlâmentosuyla, Üniversitesiyle, basınıyla, kültür kurumlarıyla bütün müesseselere el atarak halk düşmanı sağcı bir yönetimi egemen kılmak isteyen AP. iktidarı, bu gayeye ulaşmak için birkaç yıldan beri fakir fukaranın rızkından kesilen paraları da sağcı dernekleri beslemek için kullanmağa başlamıştır.

T M T F Olaylarında Son Gelişmeler

Türkiye Millî Talebe Federasyonu çevresinde yaratılmak istenen fırtınalı hava geçtiğimiz haftalar içinde de «günün konusu» olmakta devam etti.

TMTF'nun Cağaloğlu'ndaki binasının «yedd-i âdil» e teslisminden bu yana olaylara sebep olan dava ile ilgili gelişmeler, yan güçlerin ve özellikle iktidar sahiplerinin gençliği saf dışı bırakma yolundaki gayretlerini biraz daha açıklığa kavuşturmuş oldu.

Olaylar sırasında, TMTF Genel Başkanı Sencer Güneşsoy, ikinci Başkan Faruk Yalnız ve dört birlik başkanı ile altı cemiyet başkanının, yayınladıkları ortak bildiride hükümetin manevî şahsiyetine hakaret ettikleri iddiasıyla tutuklanmasından sonra, bütün dikkatler adliyeye çevrildi. İlk elde imza sahiplerinden altı tanesi tevkif edilerek ceza evine gönderildikten sonra, dışarıda kalan diğer altı yönetici haklarında gıyabî tevkif kararı bulunmasına rağmen, Taksim Anıtı'na varıncaya kadar, en görülür yerlerde - polisle alay edercesine - basın toplantıları düzenlemek suretiyle, adeta yedikleri copların acısını çıkartıyorlardı.

21 Ocak Cumartesi günü mühürlü bulunan TMTF binasına arka kapıdan girerek direğe bayrak çeken yüze yakın üniversite öğrencisi genç, polisin davetine uyup Alemdar karakoluna gittiklerinde sadece bir kısmının ifadeleriyle yetinilmesi dikkati çekti. Geç vakte kadar karakolda bekletilen gençler «sizinle emniyet müdürü görüşmek istiyor.» kandırmacasıyla müdüriyete götürülüp sabaha dek alıkonuldu. Ertesi gün toplu halde adliyeye sek edilen 33 genç, mühürlü binaya girmekle suçlandırılır, Sencer Güneşsoy, Baykan Kalaba, Naci Özdemir, Hüsnü Temiz ve Musa Kâzım Sancak, ayrıca «hükûmete hakaret etmekle de suçlandırıldıklarını öğrenip tevkif edildiler. Aynı gün, «suç unsuru olduğu» ileri sürülen bildiride imzası bulunan Demir Budak evinden alınıp hakim huzuruna çıkarıldı ve tevkif edildi. 27 Mayıs'tan beri unu tulmuş olan «bildiriden dolayı tevkif etme» yeniden ortaya çıkınca, bu durum gençlik çevrelerinde haklı bir endişe uyandırdı. Pek tabii, bu arada özellikle hükümet çevrelerinden gelen baskıların varlığı da açıkça görülüyordu.

19 gün Sultanahmet ceza evinde tutuklu kalan TMTF yöneticisi gençler, 10 Şubatta tahliye edilirken, geridl bırakılan günlerle birlikte cevabı verilmemiş bir takım sorular da ortada kaldı. Bütün bu olayların gerçek sebebi nedir? Gayrî kanunî kongreleri, idarî makamlar neden desteklemektedir? TMTF binası niçin ve hangi yetkiye dayanılarak mühürlenmiştir?

Nitekim, değişik mahkemelerde bu olaylarla ilgili olarak açılmış bulunan bir çok davaya bakan dürüst Türk hakimi de aynı soruların cevabını bilmek isteğiyle karşısına getirilenlere bunu soruyordu. TMTF ile ilgili olayların ilk başladığı gün, binanın tahliyesi için gençleri yaka - paça dışarı atan toplum polisine «mukavemet ettikleri» gerekçesiyle muhakeme edilen altı gencin duruşmasında, 6 ncı Sulh Ceza Hakimi, o gün olayları içinden yaşayan ve zor kullanılarak karakola sevk edilen gazeteci arkadaşımız Ayhan Yetkiner'in şahadeti sırasında da bu sorulara cevap aradı ve sordu: «Merak ediyorum bunlara sebep nedir? Böyle hoş olmayan durumlar neden doğmaktadır? Polis bu olaylarda vazifesini ve yetkisini aşmışmıdır?» Bu sorulara gazetelerde yayınlanmış olan fotoğrafları göstererek ve Gerçekler Postası gazetesini delil olarak sunarak cevap veren Yetkiner «Burada polisin görev yapıp - yapmadığı açıkça görülüyor hakim bey» dedi. Ayni şekilde diğer mahkemelerde şahi tolarak dinlenen

(Devamı 13. sayfada)

Hüseyin Korkmazgil Tevkif Edildi

Öğretmendi. *Hasan Hüseyin* imzası ile yayınladığı şiirler dikkati çekti. Sonra gazeteciliğe ve eyleme yöneldi. Akis'te, Dost'a çalışıyor; bir yandan da şiirini pekiştirip ustalığını kazanıyordu.

Son kitabı olan *Kızılırmak* bir epope niteliğindeydi ve sanattan anlayanlar öve öve bitiremiyordu bu kitabını.

İçinde «Kızıl» kelimesi olan her şey gibi (bizim öz ırmağımız da olsa) Kızılırmak adı fincancı katırlarını ürküttü ve kitabı serbestçe piyasada satılırken, bir dergide aylarca önce yayınlanıp da kavuşturmaya uğramamışken, Korkmazgil tevkif ediliverdi. Sanatçının kaderiydi bu Türkiye'de.

SU'DAN RUBAİLER

Hâmit EREN

Korunanlar şüphesiz özgürlükle temel hak
Her şey emir komutla sola bakma sağa bak
Arzun emir sözün hak, siyah beyaz, kara ak
Akıl, fikir ne zahmet ye iç rahat keyfine bak.

Zam Üstüne

Demokles'in kılıcı başımızda palalar
İpten saptan bahane boynumuza çalalar
Algı vergi üstüne zamlı korku salalar
Dertler bizim size ne ağa, paşa, lâlâlar?

İsteğini yaparlar zam üstüne zam iste
Koyun kuzu Kilis'te, aynı damda Bitlis'te
Ver oyunu kazansın soy sülâle tam liste
Her devirde, her çağda temsil etsin meclis'te

Bir kereye özgeymiş Nefret eder yalandan
Dar gelirli yoksuldan Dolaylı kâr olandan
Seçim için savrulmuş Tüccar zade falandan
Vermek gerek Tekel'den Bakiyye borç kalandan

Yalana Dair

Naci Sadullah

Yaşantımızın koşulları, insanların yalan söylemeden ömür sürdürmelerine maalesef elverişli değildir.

Yalan söylemek, bazen çok namussuzca, fakat bazen de kahramanlık sayılacak kadar namuslu ve şerefli bir iş olarak, hepimizin zaman zaman baş vurmak zorunda kaldığımız bir davranıştır.

Nitekim biraz da bu yüzden içinde yaşadığımız âlemin bir ismi de şudur:

«Yalan dolan dünyası!»

Bildiği sırları açıklaması için katlanılmaz işkencelere maruz bırakılan bir casusun, milletinin hayatını korumak için birbirinden kuyruklu yalanlar uydurması, kahramanca bir davranış değil midir?

Yalanların kahpece olanlarına gelince, onları örnek vermeğe lüzum yok. Zira bunun pek bol olan çeşitlerini hepiniz bilirsiniz.

Ama kabul etmeye mecburuz:

Hepimiz daralınca, -namusluca ya da namussuzca- bol bol yalan söyleriz.

Fakat gelin görün ki, şimdi devrin -geçinmeğe gönlüm olmadığı için adını hafızama yerleştirmediğim- Tekel Bakanı:

«Ben hayatımda ilk defa yalan söyledim!» buyurmuş. Şayet: «sigaraya, içkiye zam yapılmıyacak!» demeseymiş, bu maddelerin satarları stok yaparlarmış!

Hazret bütün hayatındaki tek yalanı, bu stoka meydan vermeyip bütçe açığını kapatmak için söylemiş!

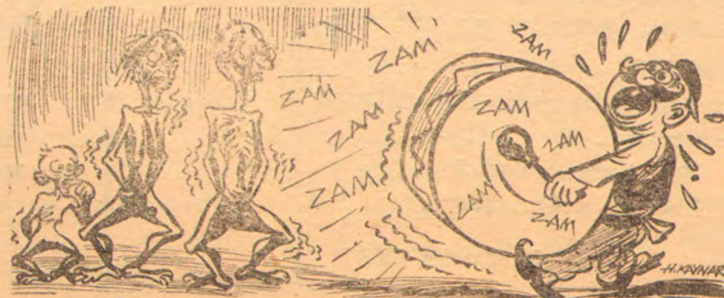
Evvelâ, bizim evvelce belirttiğimiz nedenlerden ötürü bu yalan o zatın bütün hayatında söylediği ilk yalan olamaz. Aslında kaçıncı olduğunu bilemeyiz ama, bu bizce onun en azından ikinci yalanı.

Sonra bir de sormak isterdik:

Bir devlet bütçesi açığının yalanla kapatıldığı dünyada mevcut iktisadî doktrinlerden hangisinin malî hesabına uyar?

Bize gelince, o garâbeti şeddeli iddia karşısında ancak şöyle diyebiliriz:

«Yazık... Çok yazık: Zira demek ki bizim perişan devlet bütçemizdeki yırtık ve açıkların «yalan» dan başka yaması kalmamış!...»

SARI BASIN

ESATOĞLU

Bugün Türkiye'de halkı ve memleketi çağdaş uygarlığa yüceltecek kişilerin olumlu davranışlarıyle buna karşı duran karanlık düşüncelerin ve çıkarcı çevrelerin çetin savaşı hükümsürmektedir. Aynı ilk kurtuluş savaşımızda olduğu gibi bugün de bağımsızlık ve halk yönetimi isteyenlerle, uyduluk ve belli çevrelerin sömürmesi peşinde olanlar karşı karşıyadırlar.

Bu, şüphe yoktur ki basında da kendisini göstermektedir. Türkiye'nin en büyük basın organlarından birisi gerici ve çıkarcı takımın emrinde ve hizmetindedir. Türkiye'nin uyanmaması, halkın bilinçlenmemesi, haklarına sahip çıkacak güce kavuşmaması için elinden geleni yapmaktadır. Basının görevi halkı uyarmak ve haklarının bilincine kavuşturmak olduğu halde, Babıâli'de tröst kuran bu sarı basın, halkı abur cubur şeylerle oyalayarak dikkatini başka konulara çekmek suretiyle bilinçlenmeyi geciktirmektedir. Bir yanda memleketin en önemli iç politika konuları, gençlik hareketleri, sömürülen insanların çilesi dururken bu basın bütün bu ana meselelere sırtını dönmüş, halkı zina olaylariyle, otel baskınında yakalanan bedbaht kadınların teşhiriyle, yahut seks meseleleriyle oyalamaya çalışmaktadır. Böylece halkın dikkati kendi öz dâvalarından çok, günlük basit olaylara kaymaktadır. Bu, şüphesiz ciddî bir plân içinde yapılmaktadır ve böylece bu tür basın bir afyon etkisi göstermektedir. Halkı, basit meselelerle, kadın bacaklarıyla, otel basması olaylarıyla oyalayacaksın ve ona nasıl sömürüldüğünü, bağımsızlığının nasıl ipotekler altına konulduğunu unutturacaksın. O da böylece meselelerine sahip çıkmıyacak ve kurulu düzenin kötülüklerini öğrenmiyecek. Bundan da o basını ilânlariyle besleyen yabancılar ve yerli sömürücüler yararlanacak. Bu tür basının belli organları son günler de tüm zararlı hale gelmeğe başladı.

Türkiye'de sosyal adaleti savunan ve sömürmeye karşı çıkanlar için küçültücü bir sistemli yayın ve iftira kampanyasına girişildi. Hele C.H.P.'nin milliyetçi, Anayasaya dayanan ve Atatürk'ten ilham olan ortanın solu hareketine karşı bu tür basında girişilen yıkıcı ve yıpratıcı yayınlar, belli bir merkezden yönetildiklerini açıkça ortaya koymaktadır. Bir yabancı petrol şirketine sırtını dayamış olan eski bir Yassıada kaçkınının parasız dağıtılan paçavra dergisi, şimdi Türkiye'yi sömürenlerin ve halkı ezmek peşinde olan dikta heveslilerinin emrinde ve hizmetindedir.

Bunlar, bu iç ve dış sömürücülerin emrinde, halktan yana olanlara karşı çıkanlar, niçin bir Ali Kemal'in sonunu düşünmezler. Nasıl ilk kurtuluş savaşı, bütün dünyaya karşı başarıya ulaşmışsa, Türkiye'nin bugünkü bağımsızlık ve sosyal adaleti gerçekleştirme savaşı da elbette ve mutlâka başarıya ulaşacaktır. Bu başarı sağlandığı anda bugün sömürücülerin, yabancı petrol şirketlerinin parasıyla çıkan ve halk çocuklarına iftirada bulunan, Türkiye'nin kalkınmasını önlemeye çalışan sarı basın taraflıları acaba bugünkü ihanetlerinin hesabını vermiyecekler midir?

Haber verelim: Ulusların tarihi, onların başladıkları kurtuluş savaşlarını mutlâka başarıya ulaştırdıklarının, bağımsızlıklarını ve haklarını sonunda elde ettiklerinin örnekleriyle doludur. Bu defa da Türkiye'de bağımsızlıktan yana, halktan yana, sosyal adaletten yana olanlar başarıya ulaşacaklardır. Ve şimdi bu güçlere karşı direnen, sömürücüler ve onlara uşaklık yapanlar ezileceklerdir. Tabiî sarı basın da...

Emniyette

Artık «Temel Hak ve Hürriyetleri Koruma» kanunu da çıkıyor. Bundan sonra her işimiz emniyette demektir.

Basınımız emniyette, hak ve hürriyetlerimiz emniyette, emekçi sınıfın hakları emniyette...

Artık, artık her şey emniyette demektir.

Peki bunlar emniyette olup ta ne yapacaklar...

Ne mi yapacaklar...?

İfade verecekler, ifade...

M. Samim AKAY

Toplumun İçinden

Oğuz KOYUTÜRK

ANILAR

Öğrencilik yıllarında, karlı bir kış sabahı, Bayazıt'da, elbiseciler çarşısında paltomu satmıştım. Adamlar alızıktı böyle şeylere. Paltoyu şöyle bir evirip çeviriyor, sonra, «Daha faz la etmez» diyorlardı. Ayaklarıma kara sular inmişti. Canım sıkılıyordu. Sözde bu paltoyu satıp Üniversitede sınava girme harçlarını ödeyecektim. Ne gezer!... Adamlar istediğim paranın yarısını bile vermiyorlardı. Oysa ki bu paltoyu yeni almıştım. Çaresiz sattım. Ama o günleri, dükkândan ellerim cebimde titriyerek çıkışımı hiç unutamıyordum. Avucumda buruşmuş paralar vardı. Yapışkan, pis şeyler... Her adım atışımda sıkıyordum onları. Şimdiye dek hiç böyle ol mamıştım. Dişlerimi sıkıyor, gözlerimi kapıyor, öyle yürüyordum. Gençliğimin en güzel günleriydi. Ama kim senin yüzüne bakamıyordum. Utanıyordum. Yanımdan belki dostlarım geçiyordu. Aldrmıyordum. Ezilmiş, büzülmüş, gözlerim tipinin doğrultusunda koşuyordum. «Bunlara para para deniyordu işte!», «Ama güzelim paltomu almıştı elimden. Ve daha kimbilir neler alıyordu!» Korkmaya başlamıştım. O iğrenç bakışlardan kurtulamıyordum. Yalancı, çıkarcı bakışlar... Ve ekmek parası diyorlardı buna. «Daha fazla etmezmiş!» Bir bakıma o da haklıydı. Evinde çocukları vardı. «Baba» diyeceklerdi ona. «Bize ne getirdin?» İnsanlar gülüyor du. İnsanlar ağlıyordu. Bunları düşündükçe elimdeki paraları daha bir kuvvetlice sıkıyordum. Kar sıklaşmıştı. Birden koluma birisi çarptı. Onu görmüştüm. Benden iyi değildi ama, sırtında paltosu vardı. Benimkini sordu. «Sattım» dedim. Üzüldü. Koluma girdi. Başını salladı. Küfürler etti. İyi bir çocuktu. «Aldırma» dedi. «Bugünler de geçer...»

Gerçekten geçti o günler. Ama değişen bir şey olmadı. Gene o yapışkan şeyler insanların yaşantısına kamçısını şaklatıyordu. Onunla bazen Beyoğluna çıkardık. Meteliksiz vitrinlere bakardık. Gülerdi hep. Neşeliydi. Eli açıktı. Severdim onu. Dostluğuna güvenirdim. Ama yılların ötesinde bir gün karşılaştığımızda mulamadım ben. Yabancılaşmıştı. Bakışları bile değişmişti! Oysaki o eski günlerde ne güzel anlaşırdık. Şimdi tedirgindim. Aramızda bir soğukluk vardı. İstiklâl Caddesinde, Haylafın önünden geçerken, yüreuim de eski bir anının sızısı, bezgin, düşünceli yürüyordum. Bir gün oraya girmiştik. Cebimizde pasta yiyecek kadar paramız vardı. Keyifliydik, Köşedeki koltuklara kuıulduk. Vay babam vay! Ne rahat şeylerdi öyle! Yaylandıkça yaylanıyor, etrafa çalımlı çalımlı bakıyorduk. Çevremiz doluydu. İçlerinde en külüstürleri bizdik. Ama aldırmıyorduk. Parası ile değil mi... Garson'a, «Pasta» dedik. Adamın yüzü gülmüyordu. Önce bizi kovacak sanmıştık. Yahut bize öyle gelmişti. Bereket düşündüklerimiz olmadı. Dışardan bir insan seli akıyordu. Biraz önce o selin içinde biz de vardık. İmrenirdik böylesi yerlere... Sonra pastalarımız geldi. Şaşırmıştık. Silme bir tabak dolusu pasta! Şafak atmıştı bizde. Böyle kibar bir yerde, bunlara kimbilir ne kadar para ödemek gerekti? Omuzlarımız çökmüş, ellerimiz cebimizde, aptal aptal bakışıyorduk. Daha sıcağı, rahatı, dışardaki insanları unutmuştuk. Şimdi ne olacaktı? Başımızda tavan dönüyordu. Her şey dönüyordu. Garson'u çağırsak olmazdı Zaten herif ters ters bakıyordu insana. Madem paranız yoktu, ne halt etmiye geldiniz buraya diyebilirdi. Kibar yerdi burası. Öyleyse ne yapmak gerekti? Derken önümüzde küçük tabaklar geldi. Sessizce sonu ne olacak diye bekliyorduk. Birer sigara daha yaktık. Karşımızda bir adam vardı. Onun da önünde silme bir tabak dolusu pasta... Ama herif içinden bir tane çekti. Gerisine dokunmadı. Ne kadar sevinmiştik. Biz de öyle yaptık. Sonra keyifli keyifli çıktık pastaneden. Ben, «Bir dahamı» diyordum. O çalımlı, «Alışmak gerek» diyordu. «O gavatlardan neyimiz eksik?» Yıllar sonra, şimdi bu anı yüreğime işliyordu. Ama tüm unutmuştu bunları. Haylaf'ın önünden geçerken, kalantor pardesüsünün yakalarını kaldırmış, bir yabancı gibi konuşuyordu benimle. Bilmem ne firmasının Türkiye temsilcisiymiş. Yürüyüşü bile değişmiş! Eskiden kamburumsu, sekerek seyirtirdi. Şimdi başı dik, göğsü ilerde, kendinden emin, yavaş adımlarla yürüyordu. Yanında pire gibi kalmıştım. Şöyle üstün körü, «Halâ Anadolu'da kalmıya niyetli misin?» diyordu. «Burda hayat var. Çalışma var. Para var. Yaşamak var. Her şey var. «Dinlemiyordum onu. Aklıma yırtık pabuçlarını gösterdiği günler geliyordu. O vakitler aramızda kopmaz bir bütünlük vardı. Şimdi araya giren yıllar, bizi birbirimizden ayırmıştı. Daha dilinden anlamıyordum. Yeni bir araba almış, ballandıra ballandıra anlatıyordu. «Pazar günleri hava iyi olur sa piknik yapıyoruz. Kafa dengi arkadaşlarımız var. Hepsi değerli, pırlanta gibi çocuklar. Evcek eyleniyoruz işte. İstersen, bu hafta Çınar'a gidiyoruz, sen de gel. Davetlimiz ol. Biraz içer, müzik dinler, dans ederiz. «Yüzüne hayretle baktım. Ciddi konuşuyordu. O eskican oğlan uçup gitmişti. Hiç unutmam bir akşam yurda kan ter içinde gelmişti. «Anam ağladı» diyordu. «Dam aktardım. Dam... Suadiyede zengin bir gabatın köşkü.. Düşüyordum. Bacağımı kırıyordum. Pezevenk üstelik beş kâğıt verdi. Yanında kızları vardı. Sesimi çıkaramadım. Adaya, klübe gidiyorlarmış. Eyleneceklermiş...» Bakışlarında acılık vardı. Avutmuştum onu. Demek insanlar böyleydi! Bir balmumu gibi... Rüzgâr nereden eserse öyle kalıyor, gerisine aldırmıyorlardı. Ama bazen altta, bazen üstte... Bu önemli değildi. Önemli olan kişisel kurtuluştu. Bencil çıkarlardı. Demek o glce dostum, öyleleri gibi olmadığına üzülüyordu. Ama şimdi mutluydu. Taksime çıkarken şaşkınlığımı çekingenliğime yoruyordu. «Konuşsana be bilâder. Sen hep böyle mi kalacaksın? Evlendin mi? Çoluk çocuk var mı Demek çocukların var. Sevindim. İyi iyi. Yalnız Türk okulları kötü. Eğitim bozuk. Terbiye bozuk. Ahlâk bozuk. Ben Aylâ'mı American Kolejine

(Devamı 10. sayfada)

Aydınlarla Devletin Bağlantıları

Prof. Dr. Cahit TANYOL

Bundan önceki yazımızda, yeni bir halk ve halkcılık kavramının ortaya çıktığını yazmıştık. Bu yeni halkçılığın topluma yöneliş tarzı ne olmalıdır? Toplum, zaman içinde bir oluşun ifadesidir. Oluşun durduğu yerde toplum söz konusu olamaz.

Bir toplumda oluş olup olmadığını ne ile anlarız? Bunun için

a — Ya devlet katına,

b — Ya aydınlar katına,

c — Yahut ta halk katına bakarız. Bu katlar ve kesimler arasındaki bağlantıları kontrol ederiz .

Gerçekte, gerek «devlet» i ve onun niteliklerini ve gerekse halk kesimini ve onun ürünlerini belirliyen önemli kesim, aydınların düşünüş ve davranışıdır.

Biz bu yazımızda aydınlarla Devletin bağlantıları üzerinde durmıyacağız. Aydınlarla halkın bağlantılarını söz konusu edeceğiz.

Aydın kişi ne demektir? Aydın kavramı bulanık bir sözdür. Bunu çözmek gerek. Bir bilim alanında başarı göstermeden tutunuz da, okuma yazma bilenlere kadar herkes için bu kavram kullanılmaktadır.

Aydını kısaca şöyle belirliyebiliriz: Aydın, kendisini «sorumlu» sayan kimsedir. Kendisine hiçbir sorumluluk yüklemiyen kimse aydın sayılamaz. O halde bu sorumluluk kime ve niye karşı olacak. Bunun cevabı aydın tümünü ortaya koyacaktır.

Genel olarak aydın «gerçeğe karşı» kendisini sorumlu sayan kimsedir. Gerçekler çeşit çeşittir. Tabiat gerçekleri var. Daha doğrusu çeşitli sanat ve bilim gerçekleri var.

Biz burada sadece iki gerçek üzerinde duracağız.

1 — Aydın kişinin kendisini devlete karşı sorumlu sayması,

2 — Aydın kişinin kendisini halka karşı sorumlu sayması.

Gerçi normal bir toplumda aydın, her iki kesime karşı da kendisini sorumlu duyar. Fakat bu iki kesim arasında zorunlu bir bağlantı yoksa, o zaman aydının ödevi, halkın gerçeklerine yönelmek ve bu gerçeklerden yola çıkarak devleti yeniden kurmaktır.

Bizde «Osmanlı Aydınları» devleti bir gerçek kabul ederek, bütün konularda onu birinci plânda düşünmüşlerdir. Ve bu yüzden bütün yenileşme çabaları üst yapıda, devlet katında olmuş, fakat halk kesimi bu değişmelere daima yabancı kalmıştır. Bunu halkın geriliği ile açıklamak Osmanlı Aydını'nın tipik görüntüsüdür. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra kurulan Türkiye Cumhuriyeti, kuruluş niteliğine uygun olarak, bir «Halk Devleti» idi. Bu yüzden kurulan partinin adı «Halk Partisi» oldu. Bu yüzden «Halk Evleri» açıldı. Halkın Devletini sağlam temellere oturtmak için başka çıkar yol yoktu. Fakat amaca ulaşacak kadro Osmanlı aydınlarında devşirilmişti. Onlar Halk deyince bundan ham bir malzame anlıyorlardı. Onun duygu ve düşünüş tarzını sadece estetik ve dil yönünden eleştiriyorlardı. Halk Evlerinin folklor çalışmaları bu yüzden zengin, gelişigüzel toplanmış bir malzame yığınından ibaret kaldı. Aydınların bu halk ürünleri karşısındaki davranışları duygusal olmaktan öteye geçmedi. Oysa ki önemli olan halk düşüncesinin ana yönlerini yakalamak, onların dünya görüşünü, sosyal ve ekonomik hayatlarını gün ışığına kavuşturmaktı. Halkın Devlete karşı tavrı neydi? Halkın sosyal ve ekonomik düşüncesi nasıldı, bunlar bilinmeden, bunların sebebleri araştırılmadan halka gitmek mümkün değildi. O zaman bu açıdan halka bakmak gerekir. Halkın sefaletine acımak, onun edebiyatını yapmak, bunlar boş şeylerdir. Önemli olan halkın sefaletinin nedenlerini araştırmaktı. Kimsenin böyle inceden inceye, derinden derine halka inmeye niyeti yoktu. Halkçılık başka, Halk demagokluğu yine başkadır.

Bu da Türk Folkloru'nu yeni bir gözle ele almakla mümkündür. Her atasözü çeşitli kuşakların deneme ve yanılmalarından geçerek bir gerçeğin ifadesidir. Her halk masalında Türk Toplumu'nun bir yanı ışığa kavuşur. Nasreddin Hoca fıkraları halkın duyuş ve düşünüş tarzını açığa vurur. Biz bunları okuyup, dinleyip geçeriz. Onun altında nasıl bir düşünce var, bunu hesaba katmayız. Örneğin Hocanın «göle yoğurt çalması» hikâyesi ne derin bir sosyal ve ekonomik gerçeği ifade etmektedir. Bu toplumun bütün hayatı, her devirde göle yoğurt çalmakla «ya tutarsa» hesabiyle geçmiştir. «Ya tutarsa» sözü, ölçünün, plânın, sistemli düşünce hayatımızda kıl kadar önemli olmadığını göstermektedir. Politikamız, sosyal hayatımız, ekonomik hayatımız, plânımız, proğramımız, inkilâplarımız «ya tutarsa» prensibi ile açıklanabilir. Hatta hayatımız «ya tutarsa» formülüne bağlanmış. Batıdan alınan her formül, her düşünce, her şekil, kendisini bu düşünceye bağlamaktadır. Böyle çapaçul bir dünya ve hayat görüşü, hayatın kendisini ortadan kaldırır. Yalnız bir yerde «ya tutarsa» tutmaz olur, o da, insanların karınları aç olduğu zaman.

Bunun cevabı da Nasreddin Hoca'da var. Her gün eşeğinin yemini azaltan Hoca «ya tutarsa» formülüyle bu işin içinden çıkacağını sanmış, neticede eşeğin nalları diktiğini görmüş.

Toplumcu aydınlar bu ülkede «ya bir tutarsa» diyerek formüller, kalıplar teklif etmiyecek, sosyalizmin bilimci metodu ile halk gerçeklerinin hazinesini yeniden gözden geçirecektir.

Bu olmadığı takdirde halkla aydınlar arasında bir bağlantı söz konusu olamaz.

Ya yitik halka bulunacak, ya da biz yiteceğiz.

BASINDA

★ GERÇEKLER POSTASI adından da anlaşılacağı gibi, gerçeklere değinen bir gazete. Yurt sorunları, inceden inceye ele alınıp tarafsız bir açıdan eleştiriliyor. Son sayısında Prof. Cahit Tanyol, Orhan Kemal, Hüseyin Korkmazgil, Ayhan Yetkiner, Oğuz Koyutürk, Alpay Kabacalı gibi imzalar ile ayın olayları ve yazısı yer almakta.

İrfan Derman
Akşam, 8 Şubat 1967

★ GERÇEKLER POSTASI MAHKEMEYE DELİL OLARAK SUNULDU.

TMTF olayları sırasında polise mukavemet ettikleri iddiası ile yakalanıp haklarında davâ açılan üniversitelilerin duruşmalarına 9 Şubat günü saat 9.30 da, İstanbul 6. cı Sulh Ceza Mahkemesinde başlanmıştır.

Ayın olayları sayfamızda sözü edilen bu duruşmada, tanık olarak dinlenen gazeteci Ayhan Yetkiner, olay

damlacık

Sandıktan Çıkanlar

Atilâ Yücelal

17 Şubat tarihli Akşam gazetesinde, Samsun'da sandık içinde yaşıyan bir aile ile yapılmış ilginç bir röportaj yayınlandı. Evet, yanlış okumadınız sandık içinde yaşıyan bir aile ile...

Bu röportajda en çok ilgimizi çeken, ailenin ilk okula giden küçük erkek çocuğunun fotoğrafı oldu. Gözleri ışıl ışıldı ve öyle anlaşılıyor duki ailesinin bu sefaletini hazmedememiş; bir an evvel okuyup onları bu sefaletten kurtarmak azmindedir.

İnanıyoruz, bu çocuk okuyacak «Adam» olacak ve ailesini sefaletten kurtaracaktır.

... Ve ispat edecektir ki, sandıktan her zaman salatalık çıkmaz, bazen de «Adam» çıkar.

YANKIMIZ

sırasında yüzlerce polisin binanın içini ve dışını kuşatmış bulunduğunu bildirmiş ve aynı gün kendisinin de eli kolu bükülü olarak karakola götürüldüğünü, diğer gazetecilerin de coplarla dövülmüş olduğunu söylemiştir. Ayhan Yetkiner kendisini sürükleyen polislerin resimleri bulunan *Gerçekler Postası* gazetesini hakime vererek:

«Polisin bu kabil davranışlarından memleket adına üzüntü duyuyorum» demiştir.

Ulus, 10 Şubat 1967

★ Toplum gerçeklerini, haksızlıkları nedenleriyle en doğru şekilde aksettiren, ilgililerin dikkatini çeken *«Gerçekler Postası»* Siyasal Gazetenin 4. cü sayısı çıkmıştır.

Gerçekler Postasını tüm düşünür ve öğretmenlere öğütleriz.

Sendikalı Öğretmen
Sayı: 1 — 15 Şubat 1967

Nâzım Hikmet'in 28 Nisan Şiiri

Nâzım Hikmet, ideolojisi ne olursa olsun, bir sanatçı, bir şair olarak *Türk*'tür. Bugün bütün dünyada ve yurdumuzdaki tarafsız ve bir takım taraflı çevrelerde nasıl bir büyük şair olarak tanınıyorsa, yarının edebiyat tarihine de böyle geçecektir.

Aşağıdaki şiiri, 28 Nisan olayının ertesinde yazılıp gönderilmiş ve 27 Mayıs'a kadar elden ele dolaşmıştır.

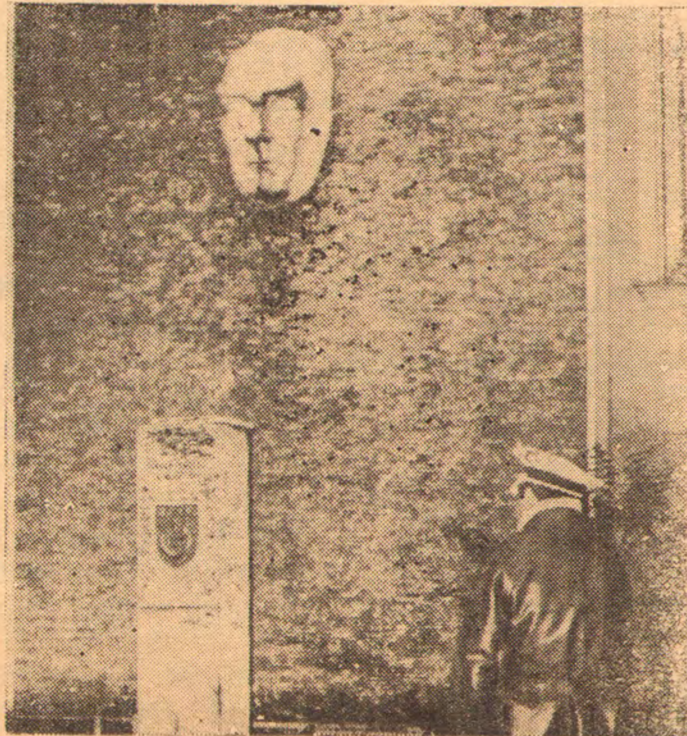
Türkiye'de hiç yayınlanmayan bu şiirin (şiirlerinin Bulgaristan baskısında yer aldığı söylenmektedir) bizce en önemli yanı, 27 Mayıs devrimini olayların madden dışında yaşayan bir sanatçının dahi görebilmesidir.

Bir ölü yatıyor,
19 yaşında bir delikanlı
Gündüzleri güneşle, geceleri yıldızların altında
İstanbul'da Beyazıt meydanında
Bir ölü yatıyor.

Genç bir talebe, bir elinde kitabı
Bir elinde başlamadan biten rüyası
1960 yılı nisanında
İstanbul'da, Beyazıt meydanında
Bir ölü yatıyor.

Vurdular,
Kurşun yarası bir karanfil gibi açmış alnında
İstanbul'da,
Beyazıt meydanında
Bir ölü yatacak.

Toprağa şıp şıp damlayacak kanı
Silâhlı milleti hürriyet türküleriyle gelip
Zaptedene kadar büyük meydanı!...

Sebep Ne Ola ki?

Evdeki hesap çarşıya uymayınca, «100 milyar lira bulunma yacak bir para mı?» diyerek bol keseden atanlar, yeni zamlarla milleti şarkına çevirdiler.

Neymiş o Yatırımların aksamadan yapılabilmesi için gerekil para bütçede yokmuş.... Öyleyse versin fakir - fukara...

Şu açıkları biraz da büyük gelir sahipleri kapatsa olmaz mı sanki? Olmaaaz... Minarenin kılıfı hazırdır; «Madem ki, halkımız fakirdir ve madem ki, biz de fakir halkın hükümetiyiz, o halde...» O halde, yükle bütün angaryayı halkın sırtına.

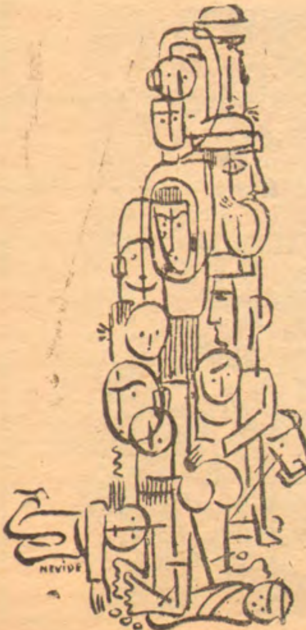
Oooh! Ne âlâ... Hükümetimiz fakir. Halkımız da fakir... Peki, ya hükümet edenler ve onların hısım - akrabası? Onlar da fakir mi?

Meşhur fıkradır. İri yarı şişman adam, yanındaki sıska arkadaşına takılır.

— Yahu, seni gören de bu memlekette kıtlık var sanacak.. Beriki cevap verir!

— Üzülme dostum. Yanımda seni görünce kıtlığın sebebini anlar...

Ayhan FIRILDAK

Bornova Savcısının Orak -Çekiç Avcılığı

Gazetemiz baskıya girerken. 9 sayılı ANT dergisinde aşağıdaki haber yayınlanmıştır.

Gerçekler Postası'nın 2. sayısıyla ilgili hikâye geçen sayımızda yayınlanmış olup Bornova Savcısı'na hakettiği cevap gelecek sayımızda verilecektir.

Bir süre önce Atatürk'ün Bursa Nutku'nu yayınladığı için Bornova Savcısı Osman Kırkyaşaroğlu tarafından mahkemeye verilen Ege Üniversiteri Fikir Kulübü Başkanı Ahmet Çelikkol, Bornova Asliye Mahkemesi'nde geçen cumartesi günü beraat ettirilmiştir.

Yargıç Abdullah Sünetçioğlu'nun âdil kararı, adalet tarihine parlak bir sayfa olarak geçecektir. Buna karşılık, dâvanın duruşmasında Savcı Osman Kırkyaşaroğlu'nun zapta geçen mütalâaları da, herhalde Atatürk kuşağı için bit ibret vesikası teşkil edecektir. Kırkyaşaroğlu'nun mütalâasında aynen şöyle denilmektedir:

«Mütalâaya ilişkin Gerçekler Postası adlı aylık gazetenin ikinci sahifesinde çerçeveye alınan uydurma Bursa Nutku üzerinde Ata'nın resmi bakış istikametinde aynı çerçeve içinde mânalı bir tablo. Bu tablo tetkik edildiğinde hayalî Bursa Nutku'nda kastedilen mâna ve maksatla birlikte Büyük Atatürk'ü tahkir ve tezyifedici mahiyette olduğu gdrülmektedir. Bu tablodaki resim, bütünüyle bir isyanı ve ihtilâli canlandırarak Bursa Nutku'ndaki sözleri resimle açıklamaktadır. Bu resim tetkik edildiğinde, ortada maskeli bir ihtilâlci bayrağı çekmiş, kolları orağa benzete rek açmış, baştan itibaren çizilmiş iki çizgi ile uzunca bir sap sivri uçlu, çekice benzer bir şeye saplanmış taş, sopa, ihtilâle katılan insanlar. durumdadır. Arka plânda, ellerinde İhtilâl bayraklarının önünde garip ve korkak bakışlı subay elbiseli, başı miğferli bir asker sindirilmiş acaip bir psikoz içindedir. Miğferde se MP Amerikan Askerî Polisi rumuzu vardır. Bursa Nutku yazısının üzerinde portresi bulunan büyük Atatürk bu ihtilâl horeketine seyirci kalmaktadır.»

Yargıç, bu mütalâalara itibar etmemiş, Atatürk'ün nutkunun gerçek olduğunu tesbit ederek blraat kararı vermiştir.

Toplumun içinden

(7. sayfadan devam)

verdim...» Önceleri bu yabancılaşmasını anlamadım boynuna sarılmıştım. Heyecanlıydım. Duyguluydum. Onda yılların ötesinde kalan sıcaklığı arıyordum. Bulamadım. Beni gördüğüne sevinmemişti bile. Soğuk soğuk, «Yahu nerden çıktın?» diyordu. Ismarladığı zehir gibi çayı içerken, yutkunamıyordum. İçimdeki iyi duygular sönmüştü. Soğuk terler döküyordum. O an yanından kaçmak istedim ama, yapamadım. Bu tuhaf olurdu. Çocukluk olurdu. Birazdan ithalât işleri ile ilgili bir randevusu varmış. «Aksilik» diyordu. «İstersen gece bize gel. Ama sıkılırsın, yabancılar var.» Halbuki onu görünce neler düşünmüştüm! Gece, birlikte Balıkpazarında kafaları çekip dertleşecektik. Hiç birisi olmadı. Taksim'e kadar zoraki bir yürüyüş yaptık. Ayrılırken, «Yarın gene buluşalım.» diyordu. Ama ben daha buluşmadım. Yalnız İstanbulda, yalnız düşüncelerimin içinde, kalabalıklara çarpa çarpa tek başına o Balıkpazarına gittim. Fıçılardan birisine çöktüm. Yılların ötesinde değişen bir şey yoktu. Gene ayni uğultu, gene ayni insanlar... Garson ellerime sarılıyordu. Tanımıştı beni. «O nerde?» diyordu. «Bilmiyorum» dedim. «Çoktan beri kaybettim onu. Üzüldü buna. Mezelerimizi bile unutmamıştı. Rakı beyaz peynir, kavun getirdi Niko. «Dünya işte...» dedi. «Evet» dedim. «Dünya işte...» Başka bir şey konuşmadık.

Öykü :

Çocuğumuz

Sabri SORAN

Çığlık çığlığa koşuyordu cankurtaran arabaları asfaltların üzerinde, uykuları çiğniyerek, ezerek, paramparça ederek... Ben, ince pardösüme sımsıkı sarılmış, soğuktan titriyordum. Saat onikiyi - yirmidördü geçmişti. İki saat sonra bana «bir kız çocuğun oldu, ama ölü» diyeceklerdi.

«— Haydi sen gir eve, dinlen, kestir biraz, kaç gündür burada yarım adamsın, bir ciğerin yok, burada böyle durmakla ne geçecek eline?»

— Eve gidemem ben, ben dinlenemem, kestiremem, sabaha dek, karım doğuruncaya dek duracağım burada.

— İyi ama karının bu gece doğuracağını ne biliyorsun?

— Biliyorum ben, biliyorum. Bu gece karım doğuracak...

Karım bu gece doğuracaktı. Oğlan, kız, ne olursa olsun, aralarında bir ayrım yoktu benim için. Onun, çocuğumun, daha şimdiden emeklediğini, ayağa kalkıp yürüdüğünü, okula gittiğini, toplum içinde bir kişilik kazandığını görür gibi oluyorum. Ben iyice, adamakıllı yaşlanmıştım, ama onun sağlık dolu lleri davranışları bana canlılık, yaşama - ayakta durma - gücünü veriyordu.

Çığlık çığlığa koşuyordu Cankurtaran arabaları karanlık asfaltların üzerinde ve karım, acıların en acısı içinde - doğumsancısı içinde - kıvranıyordu. O kız olmasını istiyordu çocuğumuzun. «Kız çocukları daha uysaldır, daha bağlı kalır anasına babasına» diyordu. Ben ses çıkarmıyordum. Ha kız olmuş, ha oğlan, benim için ikisi de birdi. Kız çocukları da, eğer iyi yetiştirilirse, kızlığını bir yana fırlatıp ileri davranışların arasına katılabilirdi.

Oysa karımın karnındaki o küçücük insan, çocuğumuz, üç saat önce ölmüştü ve biz bunu bilmiyorduk. O anda bana karın ölü bir çocuk doğuracak» deselerdi inanmaz, hattâ onu söyliyen adamın ağzını iki yanından kâğıt parçası gibi yırtardım.

«— Baba, babacığım, bana ne getirdin?

— Sana mı? Sana kocaman bir at getirdim.»

Cebimden çıkardığım kocaman atı çocuğumun küçücük ellerine bıraktım.

— Ne güzel... Babacığım benim... Ben bu kocaman attan hiç ayrılmıyacağım, onunla yatacağım, okula da onunla gideceğim... Olmaz mı baba?

— Olur yavrum, olur. Biraz büyü, sana daha büyük, daha kocaman at alırım...»

....

«— Dikkat edin, karşıdan karşıya geçerken dikkat edin. Otobüsler, taksiler canavar gibi geliyorlar insanın üzerine.

— Merak etme sen...»

Her sabah, karım, çocuğumuzu okula götürürken bu konuşma geçiyordu aramızdan.

«— Bu gün ne öğrendin çocuğum?

— Öğretmen bize dedi ki, çocuklar dedi, yurdumuzu çok sevelim dedi, onu düşmanlardan koruyalım dedi. Bizi Atatürk kurtarmış, öyle mi baba

— Öyle yavrum.

— Atatürk nasıl bir adamdı baba. Öğretmen bize dedi ki...»

....

Çocuğum büyüyor. On yaşında, onbir yaşında, oniki yaşında... İşte dudaklarının üstyanları terlemeye başladı. yakında kara kara tüyler belirmeye başlar. Çocuğumuz oğlan olduğu için karım hiç te üzüntülü değil. Ona bakarken gözlerinin içi parlıyor, yüreğinde birşeyler kabarıp taşıyor. Erlik çağı... Üniversite... Kitaplar, kitaplar... Oğlum olduğu için onunla - onun kişiliğiyle - övünç duyuyorum. Oğlum şimdi bir avukat. Geniş kollu, geniş etekli «cüppe» sini giyerek Yargıç'ın karşısına çıkıyor: «Sayın Yargıç, bizim Anayasamız sosyal - adalet ilkesi üzerine kurulmuştur. Bunu bir an bile gözden uzak tutmamanız gerekir. Toplum içinde korkunç bir dengesizlik bar. Bir yanda emek harcamadan kazananlar, bir yanda...»

Politika... Halk uğruna. Toplum uğruna - halkın çıkarı uğruna - göze alınan çetin bir savaş. Tutukevleri, sürgünler...

Karım'ı avutmaya çabalıyorum: «Bak karıcığım, biz yaşamımızın sonlarına geldik, ne mutlu bize ki böyle bir çocuğumuz var. O bizim boşuna yaşamadığımızı göstermekte, yaşamamıza bir değer, bir anlam vermektedir.

Sonra çocuğumuzu «parlâmento» da görüyoruz.

....

Çığlık çiğlik koşuyordu Cankurtaran arabaları karanlık asfaltların üzerinde; uykuları çiğniyerek, param parça ederek... Ben, ince pardösüme sarılmış, titriyordum ve karım, acıların en acısı içinde, dişlerini, yumruklarını sıkarak kıvranıyordu. Bir doğum sancısı idi bu.

Beyaz gömlekli «doktor» ların beyaz eldivenli ellerine küçücük, kanlı bir et parçası düştü. Bu et parçası benim çocuğum'du, «çocuğumuz» du. Ama onda hiçbir davranış, hiçbir canlılık yoktu. Çocuğumuz ölü doğmuştu.

«— Kendine gel, ne yapıyorsun, ne yapıyorsun?»

— Olamaz bu, olamaz bu. Hiçbir gerçeğin içine sığmaz bu.

— Karının yaşadığını, ölümlerden kurtulduğunu düşün birkez. Ya o da ölseydi?

— Olamaz bu, olamaz, «olamaz» diyorum size, niye anlamak istemiyorsunuz?

Çocuğum ölü doğmuştu. Karım «ölümler» den kurtulmuştu. Ben çırpınıyor, yerlerde yuvarlanıyordum: «olamaz bu, olamaz bu!»

Çocuğum, çocuğumuz, geniş kollu, geniş etekli «kara cübbe» sini sırtına geçirmiş, Yargıç'ın karşısında ba-

(Devamı 15. sayfada)

Uğur COŞKUNER

GECEKONDU

Pencerede babasını bekliyordu. Geçikmişti. Hergün altıda evde olurdu. Çocuk, «anne, babam daha gelmedi». «Gelecek yavrum».

Ali dün gece karısına, «yıkacaklar Osman'ın gecekondusunu; yarın geç geleceğim... Görmek istemiyorum yıkık gecekonduyu. Her yer karanlığa gömülsün, değişen bir şey yokmuş gibi olsun, geleyim» demişti. Gecekondu, «değişen bir şey yokmuş gibi...»

Teşvikiye semtinin Bokluderesi karanlığa iyice gömülmüştü. Bokludere çukurunun önünde, arkasında sıralanan büyük yapılar ırak bir kentin devleri gibi Bokludere'yi kuşatmıştı.

Evine arka yoldan geldi. Yıkık gecekonduyu, perişan, soğuktan titreşen altı çocuğu göremedi. Karanlık, Osmanlar'ın karanlık yaşamlarına iyice çöreklenmişti...

Memurlar akşama doğru gelmişti. Çocukların ürkek, şaşkın bir şey anlamıyan bakışları her kazma vuruşta çatırdıyan evlerine çevrilmişti. Ana - baba aciz, perişan. Ağlıyordu... Baba Osman, sadece bir kez ağzını açabildi: «koskoca dünya bize çok gördü bir buçuk odamızı...»

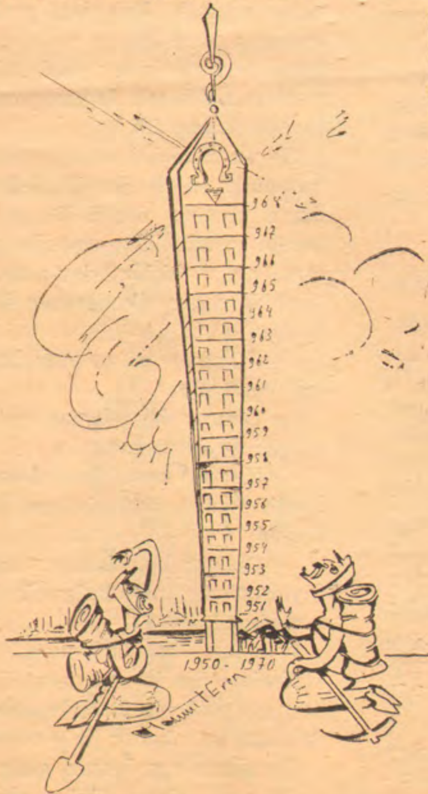
Baba Ali, oğlunu hala pencerede bekler buldu. Hergün getirdiği simitini oğluna uzattı. Oğul ilkez o gün simitine sevinçle uzanamadı. «Canım istemiyor baba...»

Odada sessizlik... Dışarda rüzgârın uğultusu... Bu uğultuda Osman'ın çocuklarının sesleri, üşüyen bedenleri.

— Baba Osman Amcamın evini yıktılar.

— Biliyorum yavrum.

Dünyada Atom, Türkiye'de kat devri — (Gazeteler)

— Yükselmek için...
— Katlanmak gerek!...

— Niye yıktılar, bizim evimizi de yıkarlar mı?

— ......

— Baba onlar bu gece nerde yatacaklar? Bize çağıralım mı? Simitimi onlara veririm.

Anne söze karışır:

— Osman «açıkta yatacağız soğuktan ölürsek ölelim. Dünya utansın, kimseye gitmiyeceğiz bu gece, bir buçuk odayı çok gördüler» dedi.

Ali, Osman'ın ne inatçı olduğunu fabrikadan bilirdi. Onu dediğinden döndürmek güçtü.

— Çağırayım mı baba?

— Gelmezler oğlum...

Uzun bir sessizlik oldu.

— Baba niye bizim de büyük evimiz yok? Onlar çok mu okumuşlar? Ben de çok okuyacağım. Büyük adam olacağım. Büyük evimiz olacak

— Okuyacaksın yavrum... Okutacağım seni, şapkamı satıp yine okuturum...

— Okuyacağım baba, Büyük evimiz olacak değil mi?

— ......

— Niye cevap vermiyorsun baba?

Baba kendi kendine «okuyanların hepsinin büyük evleri var mı?» dedi.

Fabrikadaki patronun ayak yalayan kâtibi Hamdi, «çalışanın herşeyi olur» diye nutka başlar, «bizim patron nasıl zengin olmuş bakın anlatayım: evvelâ Tanrıya çok inanacaksın, sonra çok çalışacaksın ve iyi bir aile reisi olacaksın» diye de bitirirdi.

Ali karısına doğru, «Tanrıya çok inanıyorum. Dün gece Tanrıma Osmanların evinin yıkılmaması için çok ta dua ettim. Altı yaşından beri de çalışıyorum. Çocuğuma hergün simit alabilmek için çok kere işten sonra yorgun argın yayan yürüdüğüme, seni de incitmediğime göre iyi bir aile reisiyim» Karısı gülümsemesiyle evet dedi.

— Baba bir şey sorup yatacağım.

— Sor yavrum.

Ali, oğlunun saçlarını nasırlı elleriyle okşamağa başladı.

— Biz niye çukurdayız

Baba karanlık yaşamlarını delmek, aydınlatmak istercesine gözünü pencereden ıraklara dikmek istedi. Karanlık, karanlık...

Bir masal anlatır gibi, ağır ağır:

— Burası Bokludere yavrum. Teşvikiye semtinin Bokludere'si. Evi olmıyan insanlar, bu çukurda, bizleri kimse göremez diye, gecekondularını, geceleri yaptılar. İlkin azdık yavrum. Sonraları çoğalmaya başladık. Artık çukurda da olsak görüyorlar. Etrafımız hep büyük evlerle çevrildi.

— Baba herkesin evi yok mu? Benim doğduğumda evim vardı.

— Evsizler de var yavrum...

— Baba bak ne diyeceğim...

— Ne diyeceksin?

— O büyük evler var ya,

— Evet oğlum.

— Onların kavakları yok... Bizim evin önünde kavağımız var...

Uzun bir sessizlik oldu. Baba kendi kendine «evet onların kavağı yok... Ama çok şeyi var» dedi.

Dışarda Bokludere'nin tek kavağı rüzgârda hışırdıyordu. Osmanlar yataklarını sermişler, birbirlerine sokulmuş üşümemeğe çalışıyorlardı.

Ört ki Ölem

A.P. iktidarı, fena postacılar gibi, habire kötü haberler taşıyor. Bunlardan biri de ekonomimize getirdiği son slogandır. Biliyorsunuz, (pahalılık, sıhhat alâmetidir) demişlerdi.

Süleyman Bey'in bu tatlı buluşu, son zamanlarda ne kadar sıhhatta olduğumuzu gösterdi. Ne var ki, sağlığın bu kadarı bir az fazla gibime gelir. İşler böyle giderse aşırı sağlık yüzünden ölebiliriz de... O zaman mezar taşımıza şöyle yazılması gerekecek:

SIHHATTAYDI, DAHA ÇOK SIHHATLI OLAYIM DERKEN VEFAT ETTİ.

Ziya HANHAN

SESİMİZ

Bu sütunda okurlarımızın mektupları ve yazıları yer alacaktır.

Küçük toplumcu Mehmet Altan (Çetin Altan'ın oğludur) «15 yaşındayım. Gerçekler Postası'nın fikirlerini tasvip ettiğim için, şiirimi derginizde görmek arzusuyla gönderiyorum» diyor. Fark adlı şiirini aynen yayınlıyoruz.

FARK

Ahmet ile Veli
Arkadaştılar kardeş gibi
Doğmuşlardı sefiller gibi
Okumuşlardı serseriler gibi

Ahmet olmuştu bir işveren
Veli olmuştu bir işçi
Nasıl olmuştu bu fark bir deniz gibi
Anlıyamadı Veli bir aptal gibi.

Mehmet ALTAN

TMTF Olayları

(4. sayfadan devam)

icra memuru Adil Zaloğlu'na da soruldu bu sorular, Zaloğlu; «Mahkeme kararında binanın mühürlenmesine dair bir hüküm yok. Neye dayanarak böyle bir uygulama yaptınız?» sorusuna, alnında biriken iri ter damlalarıyla, «gençler çıkmak istemiyordu. Bu yüzden yedd-i emin başkanının isteğine uyup, binayı boş olarak teslim edebilmek için, gençleri polis yardımıyla dışarı çıkarttım ve binayı mühürlemeyi uygun buldum.» diyordu. Peki ama mühürleme kararını kim veriyordu acaba? Ayrıca bir başka duruşmada da, avukatların talebi üzerine; «cop kullandınız mı? Cop'un nerede kullanılacağını biliyor musunuz?» diyen hakime, amme şahidi durumundaki toplum polisi görevlileri, «asla cop kullanmadık efendim. Biz gençlere nezaketle muamele ettik» diyorlardı. Ve ilâve ediyorlardı, «biz devletin milletin emrindeyiz hakim bey. Yalan söylemeyiz. Kimseden çekinmeyiz.» Ebet insan yanılabilir. Belki de gençler, polislerin nazikâne hareketlerini yanlış görüp, cop kullandıklarını hayal etmiş olabilirler. Evhama kapılmaları mümkündür. Peki fotoğraflar? Onlar da mı yalan söylüyordu? Onlar da mı evhama kapılıyordu?

Aslında, mesele gösterilmek istendiği gibi değil, Türkiye'nin temel sorunlarıyla yakından ilgiliydi. Bu durum, tahliyelerin yapıldığı gün TMGT da öğretim üyeleri ve gençlik liderlerinin katıldığı toplantıda belirtildiği gib; «Gençliği kendi çıkarlarına alet etmek isteyen siyasî iktidar sahiplerinin sun'î bölünmelere idarî baskı yoluyle yardımcı olup, memleket sorunları üzerinde fikir söylemesinin engellenmesi isteğinden doğmaktaydı. Azınlığın çoğunluğa hakimiyeti anlamına gelen, gayrî meşru kongre yapanlara yetki verilmesi ve gençlik içinde bu tip huzursuzluklar yaratılması bunun sonucuydu. Ulusal çıkarları savunan devrimci gençlik tasfiye edilmek isteniyordu.»

Bu gerçeğin anlaşılması, yaratılan sun'î havayı açıklığa kavuşturucu olmaktadır.

DİSK Kuruldu

(3. sayfadan devam)

sını ve hızla kalkınma yoluna girmesini zorunlu görür. Bundan ötürü de, Türk işçi hareketinin, Anayasada öngörülen köklü dönüşümlerin gerçekleşmesini sağlıyacak bir devrimci öze kavuşmasını şart sayar», diye açıkladılar.

Anayasada yer alan köklü dönüşümlerin ve sağlanması gerekliliğine inandıkları sosyal adaletin üretim araçlarını çağdaş uygarlık seviyesine ulaştırmakla ve işçilerin anayasalarına sahip çıkmalarıyla, mümkün olabileceği gerçeğini ortaya koy dular.

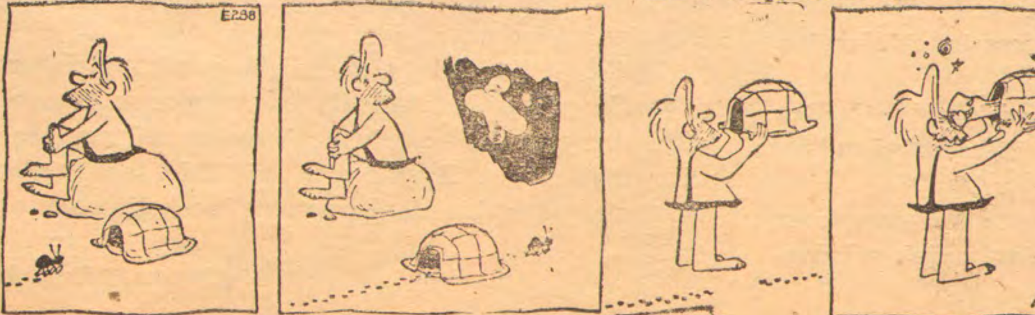
ARTIK SIKI DURUN

Artık sıkı durun lokavt yapan patronlar. İşçi sınıfı kendine dönük birleşimini kurmak yolunda ilk çabasını gösterdi.

Artık sıkı durun kraldan çok kralcılık yapan sarı sendikacılar. Satılmışlığınızı kendilerinden yana olmadığınızı belirlemek yolunda, işçilerimiz birliklerini kuruyorlar.

Artık sıkı durun ne istediklerini bilmediğiniz işçilere yukarıdan gelen emirlerle cop vuran polisler. İşçilerimiz ne istediklerini sizlere de bildirmek yolundaki gerçek birliğini kuruyor.

Artık sıkı durun... Artık sıkı durun yabancı şirketler... Artık sıkı durun... Artık sıkı durun yabancı uzmanlar... Artık sıkı durun... Artık sıkı durun işçileri uyutup, oy peşinde koşan politikacılar... Artık sıkı durun... Artık sıkı durun işçiye dönük olmıyan sendikacılar... Artık sıkı durun kafanıza D.İ.S.K. geliyor.

YAZISIZ...

ANADOLU POSTASI

Mustafa ENHOŞ

Bakanlık Emrine Alınan Öğretmen İlhan ALKAN'la Telefon Konuşması

— Alo... Alo... Alo... Keçiborlu, alo Keçiborlu...

— Neresi dedin? Keçiborlu mu? İsparta'nın Keçiborlusu.

— İlhan Alkan'ı istiyorum... Şu Ortaokul matematik öğretmeni İlhan'ı... Lutfen, bekliyorum.

— Merhaba İlhan'cığım, nasılın, Yengeye hürmetler. Hangi ayda, hangi gündeyiz be?...

Aralık mı? Ha senin şu vekâlet emrine alındığın ayda... günde... Bakıyorum da gülüyorsun... tabii... tabii... boş ver be. Zaten bir Ankara'ya gidecektin sen. Üstelik, Keçiborlu küçük yer; şey etsen ta Mısır'dan duyulur.

— Bakanlık, duyduğuma göre bir kokteyl parti hazırlamış. 200 seçkin eğitimci davet etmişler. Demek seni de çağırmışlar. Bravo.

Ayrıca Danıştay'da bir çay verecekmiş, öyle mi Oh ne alâ.

— Beni mi soruyorsun? Eh, şöyle böyle... İç güveysinden halliceyiz.

— Şu kokteyl partiye gitmeden sorayım. Nereli idin sen? Bayburtlu mu? Köylerde çalıştın öyle mi? Sonra daha büyüdün ne oldu? Çapa Eğitim Enstitüsü mü? Demek orayı bitirdikten sonra fen hocası olarak Şırnak Ortaokulu'na verdiler. Askerlik dönüşü Keçiborlu Ortaokulu. Matematik öğretmeğe başladın çocuklara...

— Alo, İlhan geçenlerde boyunu gazetelerde gördüm. Yanında çocuklar da var. Üstelik halk ta seviyor seni. Vekâlete gidişini protesto etmişler. Nasıl sevdirdin bu kadar kendini? Doğrusu, tebrik ederim dostum. Zaten yürekli kişisin sen, eğilmezsin, her yönden kuvvetlisin sen.

— Alo... Kuvvetlisin dedim. Kafaca, yürekçe, kolca kuvvetlisin inancınca kuvvetlisin.

— Ne dedin, ne dedin? Güldürme beni allah aşkına! Demek öyle oldu ha, takvimleri asmadığın için. Shell'in takvimleri değil mi onlar? Birader sen de asıverseydin Şelin takvimini duvara. Çocuklara kazık yemiyoruz deseydin (!) Nene gerek senin Millî Petrol davası, köy kalkınması falan...

— Haklısın dostum, haklısın, diyemezsin. Benim bildiğim gerçek milliyetçi İlhan'san diyemezsin, olduğundan başka görünemezsin!

— İlâhi İlhan, bu takvim meselesi için, bir de Res tükenmez kalemi yerine TİP damgalı tükenmez kalem kullandığın için çağırıyorlar bu kokteyle seni ha?

— Alo... Dinle beni... Bak bu mevsim Ankara çok soğuk olur. Sıkı giyin. Gerçi sen soğuktan, soğuk şakalardan korkmazsın.

İlhan Alkan ve Mustafa Enhoş Telefonda konuştular, aynada buluştular...

— Tiren mi kalkıyor? Nereye Vekâlet emrine mi? Kokteyl partiye mi? 200 kişi ile mi?

— Alo, İlhan, güle güle dostum... Güle güle... Unutma, Danıştay'daki çaya da çabuk yetiş de bekletme çocukları. Beklemesin çocukların...

Öğretmen kıyımı devam ediyor

Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) Genel Başkanı Feyzullah Ertuğrul'un, Genel Başkan seçildikten sonra Baskil'e sürülmesi, öğretmenlere yapılan baskıların son örneği olmuştur. «Bizi böyle baskılarla öğretmenler için çalışmaktan alakoyamazlar» diyen Ertuğrul, Baskil'e atanmadan önce Ankara İlköğretim müfettişi idi.

Bu son olay bir kere daha belirtmiştir ki devrimci - aydın çevrelere. özellikle kültür ordumuzu teşkil eden öğretmenlere yapılan baskılar ve sindirme hareketleri pervasızca sürdürülmektedir. Öğretmen düşmanı ilân edilen Orhan Dengiz ise, bu kıyımı sürdürmekten eğitim sorunlarıyla ilgilenmeye fırsat bulamamaktadır.

Ne var ki öğretmenlerin bu haksız işlemlere tepki gösterecekleri ve direnme haklarını kullanacakları muhakkaktır. Nitekim, Ertuğrul olayı günün konusu olmuş ve bir çok çevreler haklı tepkilerini göstermişlerdir. Gazetemize gönderilen aşağıdaki mektup, bunların son ve bilinçli örneklerinden biridir.

TÜRKİYE ÖĞRETMENLER SENDİKASI
TRAKYA TEMSİLCİLİĞİ

19 Şubat 1967
E N E Z

Çok muhterem gazetenizin mensuplarının, öğretmen davalarına göstermiş oldukları yakın ilgiden dolayı teşekkür etmek isterim.

Millî Eğitim Bakanı ile on gün evvel yaptığımız konuşmada: «Kasti hareketlerde bulunmuyorum. Kanun, tüzük, yönetmelikler esastır.» demesine rağmen ,beş gün sonra Sayın Genel Başkanımızın KIYIMA tabi tutulmasını samimiyetsizlikle niteliyor ve bu hareketi protesto ediyorum.

(Devamı 15. sayfada)

Öğretmen kıyımı

(14. sayfadan devam)

TÖS Genel Başkanının Müfettişlikten azledilip, Köy öğretmenliğine sürülmesi - Gerçekte iltifattır - olayı ile ilgili tellerin suretleri aşağıdadır.

İlginize teşekkür eder, saygılarımı sunarım.

Ahmet Kaya TURAN
TÖS Yönetim Kurulu Üyesi - Trakya Temsilcisi

Tel: 1

Sayın
Orhan Dengiz
Milli Eğitim Bakanı *ANKARA*

On gün evvelki konuştuklarımız ne oldu?

TÖS Genel Başkanının sürülmesi sizi GÖVDESİZ BAŞ olmaktan kurtaramaz.

Öğretmenden yana olamaz mısınız?... Niçin?

Ahmet Kaya TURAN
TÖS Trakya Temsilcisi

Tel: 2

TÖSGEN
ANKARA

Aşamanızı candan kutlarım, Ülküdaşım Ertuğrul.

Köyden geldik, Köylüyüz. Köyün içindeyiz. Köye sürülmek şereftir bizim için.

Sonuna dek savaşacağız.

Can çekişen zihniyetin son cabalarıdır bunlar.

İnançlıyız, azimliyiz, kararlıyız.

Saygılar dostum. *Ahmet Kaya TURAN*
TÖS Trakya Temsilcisi

Çocuğumuz

(11. sayfadan devam)

ğırıyordu: «Sayın Yargıç, bir insanı özgürlük istediği, sosyal adalet istediği için tutukevine göndermek Anayasa'ya karşı gelmek demektir. Ayrıca şu noktayı da belirteyim ...»

«— Baba, bana o kocaman atı nereden almıştın sen?

— Oyuncakçı dükkânından.

— Oyuncakçı dükkânında başka daha neler var?»

Oyuncakçı dükkânlarında daha çok şeyler vardı, filler, dönme dolapları, yeldeğirmenleri... Ama şimdi onların hiçbiri yoktu. Tüm oyuncakçı dükkânları kapalı idi. O kocaman atın boynu, ayakları kopmuştu. Ona «at» diyemezdik artık. O bir tahta parçasıydı. Kopan boynu, kopan bacakları elime aldım. «Sayın Yargıçlar...» Karım ölümlerden kurtulmuştu. «Çocuğumu getirin bana, onu görmek istiyorum» diye mırıldandı. Doktor'lar beni odadan dışarıya çıkardılar. Onlara «bu boyunla, bu bacakları ne yapayım?» diye sordum. Sonra sesim çıktığı kadar bağırdım: «olamaz bu, olamaz!»

İçindekiler

Âşık İHSANİ : Yol Yola

Ayhan YETKİNER : Dut Yemiş Bülbüller

Alpay KABACALI : Aydınlığın içinden

Osman S. AROLAT : D. İ. S. K. Kuruldu

Komünizm Ticareti

TMTF olaylarında son gelişmeler

Hüseyin Korkmazgil Tevkif Edildi.

Hâmit EREN : Su'dan Rubailer

Naci SADULLAH : Yalana Dair

Nâzim HİKMET'in **28 NİSAN** Şiiri

Yasaların Tutuklamadığı Genç Üniversiteliyi

Yurt Yönetmeliği Suçladı

Prof. Cahit TANYOL : Aydınlarla Devletin Bağlantıları

ESATOĞLU : Sarı Basın

Basında Yankımız

Oğuz KOYUTÜRK : Anılar

Mustafa ENHOŞ : Telefon Konuşması

Sabri SORAN : Çocuğumuz (Öykü)

Uğur COŞKUNER : Gecekondu

Ziya HANHAN : Ört ki Ölem

Mehmet ALTAN : Fark

M. Samim AKAY : Emniyette

Ayhan FIRILDAK : Sebep ne ola ki?

Atilâ YÜCELAL : Sandıktan Çıkanlar

AYDINLIK YAYINEVİ

GERÇEKLER POSTASI

Siyasal Gazete

Şimdilik ayda bir çıkar.

Sayı: 5 — Şubat 1967

★

Sahibi, Sorumlu Yönetmeni :

Alpay KABACALI

★

İdare Müdürü :

Atillâ YÜCELAL

Kapak : TALORA

Yazışma : P.K. 1116 — İstanbul

★

Sayısı 100, Yıllık abonesi 1200 kuruş

İlânlar pazarlıkla alınır.

★

Gazetemizin adı anılmadan yazı ve resim aktarılamaz.

★

Gönderilen yazılar, pul eklenirse cevaplandırılır, geri gönderilir.

★

Dizgi — Baskı :

Çelikcilt Matbaası